

Rubén Luzón

Ai

En tancar les parpelles, descavalca un món nou
de contorns embafats i antífones exemptes
d'extensió i llegenda, i tan aviat faig
de marit com d'esposa d'algú que ni existeix
ni ganes, perquè cada cosa té el seu moment,
cada ocell una branca, cada anyell un destí.

Li pregaves tot d'una
que no et trepanés la sella,
no fos que et contagiés vidres nous
que igualment asclaries.

El qual ni cas hagué de cantar-te fum
a cau d'orella a manera de promesa,
perquè sàpigues que ell sempre ha estat
un món altre en aquest que s'escrostonà.

Impuls que traus saltiris dels defscis,
urgència que de tan rabassuda
encomanes espasmes i sotracs,

que com que empenys i caus aqueferant-te,
vagues per llocs on ningú no et pot veure
(o bé actues immòbil, poc importa)

i expires promptituds per tres forats,
emparellant foc i aigua, terra i aire,
fins que les aus saturen la tenebra;

els porcs t'imiten: se les mamen dolces
i estripen esgarips esbulladissos,
inquietuds i escales de tisora.

I pels racons, també jo vaig furgant-me-les,
xucla que xuclaràs del tub mig buit.
Rèdit escàs. I no hi ha més que això?

Superfícies àrtiques
que contrariegen el musell.

És temps sobredimensionat.
D'esbufegar-me la poquesa en
panells de glaç.

Els quals amplifiquen
el teu murmuri inaudible de nansa,
perquè m'operes de través.

Encara en plural, potser perquè
(no hi ha gràcia sense caiguda)
he guanyat massa sovint.

Què me'n quedarà, si el teu vestit únic
és justament
l'únic vestit que no em pots?

A palpes i mamífer, de moment
per fingides parets mestres, vaig
resseguint-te amb els gargots
maldestres de l'amor.

Visc adherit a tu.
M'alimenta la teua metralla santa.

Tots dos sabem que t'insinues
des de l'inici de les intencions.
Que rebentes totes les plusmarques
mundials. Encimbellant-te.

Per tal que la ferida regalime més
quàsars, i que l'energia retinguda
experimente un abans i un després.
Tot afuant-ne els basaments,
que ja en va sent hora.

Una vida sencera de pols resumida
en un grapat d'antenes basàltiques.
Munyides-no-esmunyides.

Estams, estams, esquena més oberta
que la realitat mateixa.

L'ànsia post-
vaulet amb què em barqueges i jo encofrat
t'escaic

*per l'erosió
dels meus dos ulls esquerres, per
troiques de natges mítiques, les quals ja
en ja-
queixen una, o potser més d'una*

im-
pressió
miscel·lània
de martells cloquers: estris

*de
repedaçar-te'n els grumolls*

ensems que
et
desmaie.

6

Ventijol cuirassat, em regires
amb calculada manca de càlcul, i jo a canvi
no et sé oferir més que sang.

Enèsima sensació de tarquim.
Fa temps que esqueixe barres.

Despertador, desperta.

Com un intent de clarors d'embaràs
com un insult de polpa de maduixa
com un mirall d'on brollen els cabells
els meus queixals agonia de llet
compliment de la llei i dels profetes.

Vigila els colors les espirals
ara l'un ara l'altre impostura greixosa
les emulsions místiques el colze que sagna
com el granet de pus a punt de rebentar-se
els estels les miríades una altra vegada.

Un problema formal
és sempre
un problema semàntic,

un recordatori que allà d'on provinc i
cap on tendisc no existeix cap
imatge justa;

que l'amor és una butxaca
atapeïda de caròtides i altres encisadores
misèries anàlogues,

un toll de fang inoculat
amb expectatives, una predisposició
de destins

que s'articulen a miques per mitjà de les
fibrades
de la necessitat. Que

grotescament captius entre dissemblances,
ens van creixent arrels
en femada santa.

Baixava
una tremolor estricta, una punta
de llança que somovia els bassals.
Que secretament
feia irradiar cèl·lules,
esfilagarsava teixits, deia
passió sense paraules.
Que tustava
a la porta amb contrició de silencis.
Que empeltava el bleix de tants
que van morir abans
de penetrar la terra promesa, de deixar-se
desenvolupar ereccions i
emplastres marins. Que xiuxiueja a través
del teu baix ventre, arcada brolladora
d'on prové l'incendi. Però primer
aprendre a pronunciar-la, i m'has
segrestat la llengua.

Desaccelera
no fos que ens perdésem
que anem per terra estranya
que no entenc el que la gent
vol dir-me
i duc les ulleres esquitxades
de salnitre
els peus contemplatius, dignes
legítims
suant tinta i cal·ligrafies
enfilant rosts a petons
sugerits per la rara expectació
poruga
d'un país més brillant
que no compareix, que em retrau
que no he fet els deures
i amenaça de colgar-me
després d'haver-se polit
el darrer calze que em reservava
després
d'escamotejar-me l'ullal on hauria
de figurar la meua figura
una sola evocació, l'evocació
mateixa
alta mamella oberta.